

[Udenrigsministeren.]

projekt har fundet en konkret form for en sådan indsats, som ud fra forskellige synspunkter må siges at være hensigtsmæssig.

Jeg er helt enig med det ærede medlem fru Birthe Wetlesen, når det ærede medlem siger, at der her foreligger et udpræget eksempel på en form for hjælp, som er hjælp til selvhjælp. Man kan sige, at undervisningshospitalet i Congo i den forstand er selvlivkviderende i forhold til Danmark, at hensigten jo netop er, at man gennem undervisningen skal være i stand til at uddanne congolesere, således at de efterhånden kan overtage de væsentligste af de funktioner, som danskere skal udøve i de første år, og også således at man uddanner congolesere til at optage tilsvarende funktioner andre steder i Congo. Jeg synes også, foretagendet er principielt rigtigt ud fra det synspunkt, at der her bliver tale om et samarbejde mellem de to lande om driften af hospitalet, således at visse sider af driften overtages af den congolesiske centralregering, medens andre sider af driften påhviler Danmark gennem Røde Kors-forpligtelsen og den danske stats finansielle forpligtelse. Netop den omstændighed, at man kombinerer de to landes indsats, forekommer mig at være et helt rigtigt princip.

Jeg vil også gerne sige, at et tredje princip synes jeg har fået en heldig udformning i det foreliggende lovforslag, nemlig kombinationen af, at u-landshjælpen gives således, at den på en måde foregår inden for rammerne af FN's almindelige bistandsarbejde og derved på forhånd er sikret mod den politiske mistanke, der måske kan hænge ved tosidede projekter, og samtidig indeholder det, som er det værdifulde ved et bilateralt projekt, nemlig en umiddelbare kontakt mellem myndighederne og menneskene i de to lande. Jeg synes derfor, vi har lov at sige, at projektet ud fra disse synspunkter er hensigtsmæssigt. Jeg tvivler heller ikke om, at det vil kunne få overordentlig stor praktisk betydning.

Et æret medlem, fru Else-Merete Ross, var inde på nogle lidt kritiske bemærkninger om vor stilling til den almindelige hjælp til FN's civile Congofond. Jeg har forstået det sådan, at det, den danske stat skal yde i de kommende år til dette projekt, kommer til at gå i stedet for det bidrag, vi hidtil

har ydet til den almindelige, civile Congofond. Og selv om De Forenede Nationers generalsekretær naturligvis ikke på forhånd kan sige, at der ikke kan opstå situationer, hvor det vil være rimeligt og naturligt, at Danmark yder et større bidrag end det, vi forpligter os til her, ca. 3 mill. kr. om året, så er man dog fra FN's side tilfreds med, at dette arrangement kommer i stand. Det kunne jo tænkes, at der kommer en situation, hvor forholdene i Congo udviklede sig sådan, at der blev fremsendt en anmodning til os om at yde et beløb ud over det, der skal gå til Congohospitalet, og så er det mig en glæde og tilfredsstillelse at vide, at det ærede medlem på forhånd vil være sympatisk instillet heroverfor. Jeg håber, at andre ærede medlemmer vil være det samme.

Der er blevet stillet en del spørgsmål i forbindelse med lovforslaget her, og jeg skal prøve at besvare de fleste af dem. De øvrige spørgsmål kan vi tage op under det udvalgsarbejde, som jeg for mit vedkommende er helt indforstået med naturligt må følge efter førstebehandlingen her.

Jeg har allerede i min fremsættelsestale gjort opmærksom på, at selv om vi kun forpligter os for 5 år, og selv om der er en vis aftrapning i den danske indsats i løbet af disse 5 år, kan vi komme i den situation, at det måtte blive nødvendigt at fortsætte et stykke tid ud over disse 5 år. Jeg håber det ikke. Jeg tror, det har en stor pædagogisk værdi over for modtagerlandene, at man holder sig inden for de tidsbegrænsninger, der bliver fastsat for hjælpeydelse. Jeg tror ikke, det er heldigt, hvis vi slutter en aftale med den congolesiske regering om i 5 år at præstere en særlig indsats på det pågældende område og den congolesiske regering så uden videre regner med, at denne kan udstrækkes over 6, 7, 8, 9, 10, eller jeg ved ikke hvor mange år. Jeg tror, at det har en vis værdi, at vi fastholder 5 års synspunktet, selv om vi ikke kan bestride, at der kan komme en situation, hvor det kan være rigtigt af os at gå lidt længere. Jeg tror, at det er pædagogisk værdifuldt, at vi holder fast på 5 års perioden, så længe det er praktisk og hensigtsmæssigt at gøre det; i hvert fald synes jeg, at vi ved starten skal understrege det og bede de folk, vi sender derned, om over for de congolesiske